

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

— *Κριτικά τινες παρατηρήσεις εἰς τὰς ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνο-
μνήμονι II' σ. 3 κ. ε. παρατεθειμένας περικοπὰς Γεωργίου
Τορνίκη καὶ ἄλλων. Ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν ὁ ἐν τῷ Καπο-
διστριακῷ Πανεπιστημίῳ συνάδελφος κ. Ἀνδρέας Σκιαῶς ἐπέστειλεν
ἡμῖν τὰ ἑξῆς: «Διετραγωδῶν ὁ Τορνίκης ἐν τῇ πρὸς Εἰρήνην τὴν
θυγατέρα τῆς πορφυρογεννήτου καὶ καισαρίσσης Ἀννης ἐπιστολῇ
αὐτοῦ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς ἐν Ἐφέσῳ ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἀναμιμνήσκειται τῆς ἐν τῷ ΡΚΠ' Ὑάλμῳ βί-
σεως: γενηθήτωσαν ὡσεὶ χόρτος δωμάτιων, ἵς πρὸ τοῦ ἐκατασιθῆναι
ἐξηράνθη, οὗ οὐκ ἐπλήρωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ θερίζων καὶ τὸν κόλ-
πον αὐτοῦ ὁ τὰ δράγματα ποιῶν· ἀποκαλῶν δὲ τὴν βίβλιν ταύτην
παροιμίαν, ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ παροιμιώτις ἀπαντᾷ καὶ ἐν Βασιλειῶν Δ'
19, 26 καὶ Ἡσαΐα 37, 27, καὶ θέλων γὰρ εἶπῃ ὅτι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
ἐκείνῃ συμβαίνει τὸ ἐναντίον, διότι φύονται ἐπὶ τῆς στέγης αὐτῆς ἄ-
φθονα φυτὰ, γράφει τὰ ἑξῆς σελ. 7: Τὰ ὠραῖα τῆς ἐκκλησίας γέγο-
νεν εἰδεχθῆ ὄνθους ὀρνίθων κατάστικτα καὶ τὰ ἐκ δωματίων κατὰ
τὴν παροιμίαν φυτόμενα ἐν ἄλλοις οὔτε πληροῦν τὴν χεῖρα τοῦ τέ-
μνοντος ἔχουσι τάχιον ἀδαινόμενα, ἐν ἡμῖν δὲ καὶ θάλλουσι αἰεὶ καὶ
θέρος ἂν συστήσαιεν πολυάνθρωπον. Ἐν τῷ χωρίῳ ταύτῳ τὰ μὲν
ἄλλα εἶνε σαφῆ, ἀλλ' ἡ φράσις θέρος πολυάνθρωπον φαίνεται ὅλως
ἀδιανόητος. Ἀποκαθίσταται ἔμως τὸ ὀρθὸν νόημα, ἐὰν ἀντὶ τοῦ πο-
λυάνθρωπον γραφῆ πολυάνθρωσκον, ἔπερ, ἀθησαύριστον ὄν, καὶ ἔ-
σον γινώσκω, ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς λεξικοῖς, ἔχει ὡς δεύτερον συνθετικὸν
τὴν λέξιν ἀνθρουσκον, ἣν ὁ μὲν Φερεκράτης καὶ ὁ Κρατῖνος παρ' Ἀ-
θηναίῳ IE' 685 B--C, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Θεόφραστος Περὶ φυτ.
ἱστορ. Ζ' 7 (μετὰ τῆς γραφῆς ἐνθρουσκον) καὶ ὁ Σουΐδας καὶ ἄλλοι
μνημονεύουσιν ὡς ὄνομα ὀρισμένου εἴδους φυτοῦ, ἀλλ' ἔχει σημειωθῆ
ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑτυμολογικῷ καὶ μετὰ τῆς γενικωτέρας σημασίας
τοῦ ἀνθους, ἐτυμολογούμενον παρὰ τὸ ἄνω θρώσκειν· οὕτω δὲ νοεῖται
καὶ παρὰ τῷ Τορνίκη. Ἴδε τὸν Θησαυρὸν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου,
Σουΐδαν ἐν λ. ἀνθροισκα μετὰ τῆς ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Bernhardt
Τόμ. Α' σελ. 451 σημειώσεως καὶ Ἡσύχιον ἐν λ. ἀνθροισκίον μετὰ
τῆς σημειώσεως τοῦ M. Schmidt. Πρὸβλ. καὶ ὁ θρούσκα ἄγρια λάχα-*

να. Ἡσύχ. Διορθωτέον ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ φαίνεται καὶ τὸ ἐν ἄλλοις οὔτε πληροῦν τὴν χειρὰ εἰς ἐν < μὲν > ἄλλοις οὐδὲ πληροῦν τὴν χειρὰ. Τὸν σύνδεσμον μὲν ὑπερεπήδησεν ὁ ἀντιγραφεὺς ἕνεκα τοῦ προτιγουμεμένου ἐν.

Ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ ἐσφαλμένη φαίνεται ἡ γραφή καὶ ἐν τῷ ἀκολούθῳ χωρίῳ. Τὰ μὲν οἷον ἔνδον οὔτω μετατίθῃσιν ἔνδον μένοντα, τὰ δ' ἐκτὸς, εἰς ἀνοίξω τὰς θύρας, ἀφόρητα νομίζω δ' ὅτι τὸ μετατίθῃσιν πρέπει νὰ διορθωθῇ εἰς διατίθῃσιν, ἵτις τοιαύτην ψυχικὴν διάθεσιν ἐμβάλλει. Μικρὸν δὲ κατωτέρω τὸ συνελόντι εἰπεῖν πρέπει νὰ διορθωθῇ συνελόντι εἰπεῖν.

Ἐν τέλει δὲ τῆς ἐπιστολῆς Ὀμηρικὴ τις λέξις διχοτομηθεῖσα προσκάλυπται, ὡς φαίνεται, καὶ δύο ἀνοήτους διορθώσεις εἴτε αὐτοῦ τοῦ γράψαντος τὸν Βιεννησίον κώδικα εἴτε ἄλλου τινός, ὑφ' οὗ αἱ ὀρθαὶ γραφαὶ ῥύσεται καὶ ἡμῖν μετεβλήθησαν εἰς ῥύσασθαι καὶ ἡμῖν. Τὸ ὅλον χωρίον ἔχει οὔτω: Σὺ δὲ ἀλλά μοι τὰς εὐχὰς ἀποτροπαίους πέμπε τῶν συμφορῶν καὶ πρὸς θεὸν λόγους ὑπὲρ ἡμῶν ἔπαυε παρακλήτορας, ὅπως ἡμῶς ὑπὴ ἔρος τοῦ συνέχοντος ἡμῶς τοῦδε ῥύσασθαι (ἐκ τοῦ ῥύσεται) καὶ δώσει παρ' ἡμῖν (ἐκ τοῦ ἡμῖν) αἴθρην ιδέσθαι πάλιν ἀνέφελον. Γραπτέον: ὅπως ὑπ' ἡέρος τοῦ συνέχοντος ἡμῶς ῥύσεται καὶ δώσῃ παρ' ἡμῖν αἴθρην ιδέσθαι κτέξ. Πρὸς Ἰλιάδος P 645 Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος υἱας Ἀχαιῶν, ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὄφθαλμοῖσιν ιδέσθαι.

Ἐν περικοπῇ ἑτέρας ἐπιστολῆς αὐτοῦ σελ. 11 ἀριθ. 26 κεῖται: Δέξαι τοίνυν καὶ ἡμῶς σοὶ προσπεφενγότις, τὸ κοινὸν καταφύγιον καὶ τοῖς ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ ἡμῶς ἔγγραμον. Γραπτέον δέ: καὶ τοῖς ὑπὸ τὴν < σὴν > σκέπην κτέξ.

Ἐν δὲ τῇ ἐκ τῆς ἀκολούθου ὑπ' ἀριθ. 27 ἐπιστολῆς περικοπῇ σελ. 12 πρέπει νὰ διορθωθῇ ἡ στίξις οὔτω: Μεγαλειότατε αὐθέντα, πολλῶν τῶν ἐν πράγμασι δυσχερῶν τῇ ἀγιωτάτῃ τῆς Ἐφέσου ἐκκλησίᾳ προσόντων, ἃ καὶ πολλοὺς τὴν ἐκ Πνεύματος ἁγίου πρὸς αὐτὴν κλήσιν ἀποσεισασθαι πέπεικε, μετὰ τὴν εἰς θεὸν εἰς τε τὸν ἠγαπημένον Χριστῶν μαθητὴν πεποιθήσιν ἐν μοι τοῦτο τὰ πολλὰ δυσχερῆ παραλογίσασθαι πέπεικε κτέξ.

Αὐτόθι μικρὸν κατωτέρω ἀντι: Οὔπερ οὐ μόνον ἢ ἐν πολέμοις ἀνδρεία καὶ τὰ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ τῶν Ῥωμαίων λάχους ἀνδραγαθήματα ἐξ αὐτοῦ σοὶ μείρακος περιίδεται, ἀλλὰ καὶ τὸ χρησιόγηθες κτέξ. γραπτέον: ἐξ αὐτοῦ σου μείρακος, ἵτις ἐξ αὐτῆς τῆς μαιρακιχῆς σου ἡλικίας.

«'Εν δὲ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 57 σελ. 18 ἐνδιασκεύου ἐπιστο-
λου Μανουήλ τοῦ Καραντηνοῦ ἀντὶ τοῦ: ἐπιστόλιον ἐνδιάσκευον
κατὰ πρόβασιν λόγων τῶν συμπεσόντων αὐτῷ ἐπὶ μιν ἐν μιᾷ
τῶν νυκτῶν ἐπαγρουπνιῶντι πρὸς λόγων ἀνάγνωσιν γραπτέον: κατὰ
πρόφασιν λόγων, ἦτοι κατὰ προσποίησιν, διότι πρόκειται περὶ συμ-
βεθηκότος, ὅπερ δὲν συνέβη πράγματι».

— **Κώδιξ τῆς τραπεζουντιακῆς μονῆς Περιστερᾶς.** Ἐν τῷ ὑπ'
ἀρ. 1248 κώδικι Supplement grec τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης Πα-
ρισίων περιέχονται διάφοροι κατάλογοι κωδίκων τραπεζουντιακῶν
μονῶν, συντεταγμένοι ὑπὸ τοῦ Μηνᾶ Μινωίδου, καὶ δὴ τῆς μονῆς
Ζουμελά, τῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ λεγομένου Χουτουρᾶ, τῆς
Θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης Γουμερᾶς, τῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου
Ζαβουλῶν, τῆς μονῆς Ἁγίου Γεωργίου ἢ Περιστερᾶς ὡς καὶ τοῦ Γυ-
μνασίου Τραπεζοῦντος καὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Χαλδίας. Τῶν κατα-
λόγων τούτων, οἵτινες εὐχρῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ γνωσθῶσι πάντες, δε-
δομένης οὕτως ἀφορμῆς νὰ γνωσθῇ τίνες αὐτῶν σώζονται ἔτι καὶ
νῦν ἀπὸ τῆς τετάρτης δεκάδος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὅτ' ἐπεσκέ-
φθη τὴν Τραπεζοῦντιαν ὁ Μηνᾶς, ἐκδίδομεν ἐνταῦθα τὴν ἐν φ. 114"
ἀρχὴν τῆς περιγραφῆς τῶν κωδίκων τῆς μονῆς Περιστερᾶς, ἐξ ἧς ἐν
παραβολῇ καὶ πρὸς τὴν περιγραφὴν τῶν ἐν Σάμῳ κωδίκων (Νέου
'Ελληνομνήμωνος Τόμ. ΙΑ' σ. 313 κ. ἐ.) γίνεται δῆλον κατὰ τίνα τρό-
πον περιέγραφεν ὁ Μηνᾶς Μινωίδης τοὺς ὑπ' αὐτοῦ μελετημένους
κώδικας κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν ἑλληνικὴν
'Ανατολὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ (1839-1843), περὶ ἧς ἄλλως σώζονται
αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἐν τῷ κώδικι Supplement grec 1251 τῆς αὐτῆς
'Εθνικῆς βιβλιοθήκης Παρισίων.

«De la Bibliotheque du couvent Peristeras.
petit in 8° Bombycinus 13me siecle contenant 1° **Γρηγορίου**
τοῦ **Θεολόγου** ἡ' Λόγοι αἱ ἀναγινωσκόμενοι—2° αἱ ἱστορίαι ὧν
μέμνηται ὁ ἐν ἀγίοις πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐν τῇ ἐπι-
ταφῇ λόγῳ τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον συγγραφῆσαι παρὰ τοῦ
'**Αββᾶ Νόννου**.—ΚΑ en tout. 3° Ἱστορίαι ὧν μέμνηται ὁ αὐτὸς
ἐν τῷ εἰς τὰ ἅγια Φῶτα λόγῳ, συγγραφῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοῦ '**Αββᾶ**
Νόννου' au nombre de ΚΑ—4° Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν '**Α-**
θανασίου ἀρχιεπισκόπου '**Αλεξανδρείας** ἐρμηνεῖται καὶ λύσεις εἰς
ἀπορίας καὶ ὀφέλιμοι ἐν κεφαλ. ρλδ'.—5° Ἐγχειρίδιον '**Επικτητου**'
chap. 64. Τέλος τοῦ ἐγχειριδίου.

Ἐἰ μὲν ἦν μαθεῖν ἢ παθεῖν, καὶ μὴ παθεῖν καλὸν τὸ μαθεῖν· εἰ δὲ δεῖ μαθεῖν, ἢ δεῖ παθεῖν· τί δεῖ μαθεῖν; παθεῖν γὰρ δεῖ.

Ἰθυτικῶς τρεῖς καὶ μίαν ἐγκυρσίως.

Ἀφή κρατύνει σταυρικῶς κινουμένη.

6^ο **Κάτωνος Δατίνου** παραιναιτικὰ μετενεχθέντα εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνήν παρὰ τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου κῦρ **Μαξίμου τοῦ Πλανούδη**:—**Τοῦ αὐτοῦ** δίστιχα παραιναιτικὰ ἠρώα.— Βιβλίον γ^{ον}. βιβλ. δ^{ον}. Τέλος τοῦ Κάτωνος.—7^ο τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν **Διαδόχου** ἐπισκόπου **Φωτικῆς** Λόγος ἀσκητικὸς ἐν κεφαλαίοις ρ':—

no suit après un index de ρλγ' chapitres.

1. τί ἐστὶ φύσις· α' Τίτι διαφέρει ἀρχὴ στοιχείου· β'. Περὶ τῶν ἀρχῶν τίνες εἰσί· γ'. Πῶς συνέστηκεν ὁ κόσμος. δ' Εἰ ἐν τῷ πᾶν. ε'. Πόθεν ἐγγυαὶν ἔσχον οἱ ἄνθρωποι περὶ θεοῦ. ς'. Τίς ὁ θεός. ζ'. Περὶ Σαυμόνων καὶ ἠρώων: etc.

L'ouvrage contient 552 pages:—

— **Διορθώσεις εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Εὐσταθίου**. Ἐκ τῶν πολλῶν διορθωτέων ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ Εὐσταθίου Θεσσαλονίκης ταῖς ἐκδοδομέναις ὑπὸ τοῦ *Tafel* (Eustathii metropolitae Thessalonicensis Opuscula. Ἐν Φραγκοφορτίῳ. 1832' σ. 308 κ.έ.) διορθωθήτωσαν προχείρως τάδε· σ. 316, 51 γρ. πολὺν μυθικῆς ἀδείας ἄκρατον σπύσαντες γρ. σπείσαντες — σ. 316, 59 τοὺς Μολιονίδας ἐπανεδίπλωσαν γρ. ἐπανεδίπλωσαν.— σ. 316, 61 κ.έ. προσανεδίπλωσαν δὲ διφυῆ καὶ Ἰάννη τὰ πρόσωπα ... οὐχ ἄπλοῦν εἶναι τὸν Ἰαννον γρ. προσανεδίπλωσαν ... Ἰανῶ ... Ἰανὸν ...— σ. 327, 12 Λέγεται δὲ καὶ τις τέχνη τὰς (;) παπύρους ἕμα τε εἰς ὕδωρ βάπτουσα καὶ ἀχρόνως εἰς πῦρ ἀνίπτουσα γρ. συγχρόνως.— σ. 328, 56 χαῖρε ἐν Κῶ γρ. Κυρίῳ.— σ. 335, 72 Τῶ διςυπάτω καὶ τῶ φουρονητάρῃ γρ. Διςυπάτω .. Φουρονητάρῃ.— σ. 338, 10 Μεγαλοπόλεως γρ. μεγαλοπόλεα — σ. 339, 37 Τῶ καλῶ Καιρῶ τῶ ἐξ Εὐδρίπου γρ. Καλοκαιρῶ. Πρὸβλ. **Μιχαὴλ Ἀκομινάτου** Ἐὰ σωζόμενα ἐκδ. Λάμπρου Τόμ. Β' σ. 271, 7. 274, 16. 275, 1. 317, 3.— σ. 343, 17 Τῶ Μυστικῶ γρ. μυστικῶ.— σ. 344, 76 Τῶ φιλανθρωπίνῳ παλατινῳ κυρίῳ Ἰωάννη γρ. Φιλανθρωπηνῶ.— σ. 347, 75 Τῶ διςυπάτω γρ. Διςυπάτω.

— **Νέα σημεῖα τοῦ πρωτοδευτέρου**. Εἶνε γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας τὰ ἑλληνικὰ χειρόγραφα τῶν μέσων αἰώνων ἢ συνήθεια ἐκείνη τῶν βιβλιογράφων, καθ' ἣν, ἐπανορθοῦντες τυχὸν ἐσφαλμένην τάξιν λέξεων τινῶν, ὧν προέταξαν ἐκ λάθους μίαν τινὰ ἄλλης, ἥτις ἔπρεπε νὰ προταχθῆ, σημειοῦσιν ἄνωθεν τῶν οὕτω κακῶς μετατεθει-

μένων λέξεων τοὺς ἀριθμοὺς α καὶ β ἢ καὶ γ καὶ δ ὅπως δεξιῶσι τὴν ὀρθὴν θέσιν τῶν λέξεων ἐκείνων. Οἷον ἡμῖν ἐρηρόντιαις ^βπολλάκις^α = ἐρηρόντιαις ἡμῖν πολλάκις (Σπυρ. Π. Λάμπρου Παλαιολογία καὶ Πελοποννησιακὰ Τόμ. Α' σ. 18). Ἀλλὰ πλὴν τῆς μόνης μέχρι τοῦδ' ἐκ τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων γνωστῆς συνηθείας ταύτης καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν ἔθους τῆς μεταστροφῆς τῆς θέσεως τῶν λέξεων ἐν τῇ γραφῇ, κατὰ τρόπον τοιοῦτον παρατηρήθη τότε, ἣς ἢ προέλευσις δὲν ἐξητάσθη ἔτι, ἄλλον τρόπον δηλώσεως τῶν πρωτοδευτέρων λέξεων παρέχει ὁ βρακουριάλειος κῶδιξ V-III-18 δις ἐν οἷς φύλλοις περιέχεται ἐν αὐτῇ ἢ τοῦ Ἰωάννου Μόσχου «Ἀπάντησις πρὸς τοὺς ἐκ πατρὸς ἅμα τε καὶ υἱοῦ ἐκπορεύεσθαι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον φάσκοντα» (φ. 1^α-30^β). Ἡς κέκτημαι φωτογραφικὸν ἀπότυπον, ἴσως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις φύλλοις, ἐν οἷς ἄλλα περιέχονται. Καὶ δὴ, ἐν μὲν φ. 27^α ἔχει γραφῇ τοῦτον αὐτοῦ λέγεσθαι δηλουμένης διὰ τῶν ἀντιστρόφως οἷτω τεθειμένων σημείων τῆς ὀρθῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ τοῦτον λέγεσθαι. Ἐν δὲ φ. 29^α εἴρηται ἁγίου ῥήτοϊς κυρίλλου, ὅπερ ἴσον τῆ ἁγίου κυρίλλου ῥήτοϊς.

— **Καὶ ἄλλος Φακρασῆς.** Εἰς τοὺς φέροντας τὸ οἰκογενειακὸν ἐπώνυμον Φακρασῆς τοὺς ἀναγραφέντας ἐν τῇ Νέῃ Ἑλληνομνημίωνι Τόμ. II^ο σ. 28 κ. ἐ. προσθετός καὶ ὁ Δημήτριος Παλαιολόγος Φακρασῆς ὁ τῇ 22 Μαΐου 1466 συμπαραστάς ὡς μάρτυς εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουήλ καὶ τῆς Βενετίας, δουκεύοντος τοῦ Μιχαήλ Σθένου, ἀντιπροσωπευομένης δ' ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ Παύλου Ζένου, ὁμολογηθεῖσαν συνθήκην. Ἴδε *Miklosich - Müller Acta et Diplomata*. Ἐν Βιέννῃ. 1865 Τόμ. I^ο σ. 153.— *Predelli I libri Commemoriali della republica di Venezia. Regesti*. Ἐν Βενετίᾳ. 1883 Τόμ. Γ^ο σ. 313 (Βιβλ. X, 16 φ. 18^β).

— **Κατακαλῶν καὶ οὐχὶ κατακαλῶν.** Παρὰ τῇ Κεδρηνῇ ἐν ἐκδόσει Βόννης σ. 574, 3 ἀναγινώσκομεν τάδε· ὁ δὲ τῆς χώρας ἄρχων Ἄαρων βέστης, ὁ τοῦ Βλαδισθλάβου υἱὸς καὶ τοῦ Προουσιάνου ἀδελφός, μὴ ἀξιόμαχον εἰδώς ἑαυτὸν μηδὲ δυνάμενον ἀντιστῆναι πρὸς τοσαύτην Τούρκων πληθύν, γράμματ' ἀπέμπει πρὸς τὸν βέστην κατακαλῶν τὸν Κεκαυμένον τὸν Ἄνιου καὶ τῆς Ἰβηρίας κατάρχοντι, καὶ ὀπόση δύναμις παρακαλεῖ βοηθεῖν. Καὶ ἐν μὲν τῇ λατινικῇ μεταφράσει φέρονται αἱ λέξεις *Catalonem Bestam Am-*

bustum, ἔπου τὸ Bestam δὲν ἔπρεπε νὰ γραφῆ διὰ κεφαλαίου γράμμικτος, τὸ δὲ Ambustum εἶνε περιττὴ μετάφρασις τοῦ ὀνόματος τοῦ στρατηγοῦ Κεκαυμένου. Ὅρθως δ' ἐν τῷ Index historicus ἐν σ. 966 ἀνεγράφη Catacalo Ambustus. Ἄλλ' ἐν τῷ ἑλληνικῷ κειμένῳ κακῶς ἐθεωρήθη ὡς μετοχή, τὸ κατακαλῶν ἀντὶ νὰ διορθωθῆ εἰς *Κατακαλιῶν*, καθ' ὅ ἄλλως ὀρθῶς εὐρίσκομεν τοῦτο τὸ ὄνομα ἀλλαχοῦ τε καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κεδρηνῷ ἐν σ. 523, 22 καὶ 597, 14.

— **Ἐμμετρος ἐπιγραφή ἐξ Ἐπιδαύρου.** Μεταξὺ τῶν ἐξ Ἐπιδαύρου καὶ τῶν περὶ ἐκκλησιῶν ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Α. Γιαμκλίδου μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας συλλεχθεισῶν καὶ ἐν τῇ Ἀθηνᾶ (Τόμ. ΚΕ', 1914, σ. 405 κ. ἐ.) ἐκδοθεισῶν ἐπιγραφῶν εὐρίσκεται καὶ ἡ ἐξῆς ἐκ τοῦ ἐν *Λέξ. Ἐπιδαύρου* ναοῦ τῆς Θεοτόκου

Σῶσον Ἄσπιλε Χριστιανῶν τὸ γένος
ὦ μήτερ ἀγνή ΚΥ τοῦ Ἰψίστου φῶς καὶ
σκήνωμα θεότευκτον ἀπείρου ῥοᾶς
παμφαεῖς καὶ βλύζουσα χαρίτων ὅπως σαῖς
πρεσβεῖαις ῥυσθῶμεν τῆς γεένης.

Ἐν τῷ στ. 4 ἀντὶ τοῦ καὶ ἀναγνωστέον ἦ, ὡς διδάσκει τὸ παρατηρούμενον πανομοιότυπον, ὅτε καὶ εὐδοῦται ἢ ἔννοια. Πρέπει δὲ καὶ νὰ διαιρέσωμεν τὴν ἐπιγραφὴν εἰς χωλιζμβικούς στίχους ὡς ἐξῆς

Σῶσον, Ἄσπιλε, Χριστιανῶν τὸ γένος,
ὦ μήτερ ἀγνή, Κυρίου τοῦ Ἰψίστου
φῶς καὶ σκήνωμα θεότευκτον ἀπείρου,
ῥοᾶς παμφαεῖς ἢ βλύζουσα χαρίτων,
ὅπως σαῖς πρεσβεῖαις ῥυσθῶμεν <τῆς> γεένης.

Καὶ οἱ μὲν τέσσαρες πρῶτοι στίχοι ἔχουσι καλῶς, ἀλλ' ὁ πέμπτος δεῖται διορθώσεως, ἵτις ἐπιτυχάνεται πως, διαγραφομένου τοῦ ἄρθρου τῆς.

— **Ὁ θάνατος τοῦ Μηλίου ζωγράφου Ἀντωνίου Βασιλάκη.** Ὁ κ. R. Bratti ἠγθολόγησε τοὺς πλουσίους κώδικας τοῦ ἐν Βενετία Ἀστικοῦ μουσείου (Museo Civico ἢ Correr) ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐν αὐταῖς περιλαμβανόμενας εἰδήσεις περὶ καλλιτεχνημάτων καὶ καλλιτεχνῶν ἐν τῷ Nuovo Archivio Veneto τοῦ Ὀκτωβρίου—Δεκεμβρίου 1915. Μεταξὺ τῶν εἰδήσεων ταύτων εὐρίσκομεν (σ. 481) καὶ τὴν ἐξῆς, εἰλημμένην ἐκ τοῦ ἐν τῷ εἰρημένῳ μουσεῖῳ κώδικος τῆς συλλογῆς Gradenigo 175 (II carte 92) « 1629: Il secondo giorno di Pasqua con onorate Esequie fu fatto seppellire in S. Vitale da Carlo

Ridolfi, Antonio Vassilacchi, detto Aliense famoso Pittore, di lui amico ».

— **Ματθαῖος Μυρέων.** Ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ Πανεπιστημίου κ. *N. Jorga*, ἀναλύων ἐν τῷ Bulletin de l' Institut pour l' étude de l' Europe sud-orientale τοῦ Ὀκτωβρίου 1914 (σ. 235 κ. ἐ.) τὰ ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι (Τόμ. ΙΑ' σ. 1 κ. ἐ.) Ἑπειρωτικὰ ἡμῶν, εἰς τὰ ἐν σ. 7 λεγόμενα περὶ ἀρχαίων σοφῶν, εἰκονιζομένων ἐν τῇ μονῇ τῶν Φιλανθρωπιγῶν μεταξὺ τῶν ἁγίων, ποιεῖται μνείαν ἀναλόγου ἐν τῇ κατὰ τὸ Βουκουρέστιον ἐκκλησίᾳ τῶν Ἁγίων (l' église aux Saints), χρονολογουμένη ἐκ τοῦ δεκάτου ὀγδοοῦ αἰῶνος ἐξεικονίσεως τῶν Σιδυλλῶν. Περὶ δὲ τοῦ βιβλιογράφου τοῦ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ τῆς μητροπόλεως Ἰωαννίνων Εὐαγγελίου τοῦ 17' αἰῶνος, ὅστις ἐσημείωσεν ἐν αὐτῇ τοὺς στίχους

Πρεσβυτέρου χειρὸ καὶ μοναχοῦ Ματθαίου

Πωγωνιανῆς ἐκ παλαιῆς Ἰπείρου

ἔγραψε ταύτην τὴν θεόπνευστον βίβλον

προσθέτει τάδε· « Εἶνε εὐκολὸν νὰ ανακαλύψωμεν τὸν παρέχοντα ταύτας μόνως τὰς εἰδήσεις περὶ ἐαυτοῦ. Εἶνε δὲ οὗτος ὁ μητροπολίτης Ματθαῖος ὁ Μυρέων, ὅστις ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος κατέφυγεν εἰς τὰς παριστρίας χώρας καὶ ὑπῆρξεν ἡγούμενος τῆς ἐν Βλαχίᾳ μεγάλης μονῆς Dealu ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος Ῥάδου Μιχλέα, κατέλιπε δ' εἰς ἡμᾶς πλὴν τινῶν ἐμμέτρων ἔργων καὶ Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου καὶ πολύτιμον ἔμμετρον ἱστορίαν τῆς ἡγεμονίας τῆς Βλαχίας ἐν τῷ χρόνῳ τῆς διαμονῆς αὐτοῦ περὶ τῶν βοεβόδαι. Σώζονται δ' αὐτοῦ καὶ ἄλλα χειρόγραφα, ἐπὶ παραδείγματι ἐν Ἁγίῳ ὄρει, ὑπῆρξε δὲ καὶ ἰδρυτὴς σχολῆς Ἑλλήνων βιβλιογράφων ἐν Βλαχίᾳ ».

— **Ἡ ἔκφρασις τῶν ξυλοκονταριῶν.** Περὶ τῆς Ἐκφράσεως ταύτης, ἣν ἐξεδώκαμεν τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ Vaticanus graecus 1409 ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Ε' σ. 1 κ. ἐ. πλὴν τοῦ κ. *N. I. Πολίτου* (ἐν τῇ Λαογραφίᾳ Τόμ. Α' σ. 62 κ. ἐ.) καὶ τοῦ κ. *Φαίδανος Κουκουλέ* (ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Σ' σ. 492 κ. ἐ.), πειραθέντος νὰ ποδείξῃ, ὅτι εἶνε ἔργον Εὐσταθίου τοῦ Μακρεμβολίτου, ἔγραψεν ἐπ' ἐσχάτων καὶ ὁ Ῥωμᾶνος διδάκτωρ τῆς βυζαντινολογίας κ. *N. Banescu* ἐν τῷ *Convegno di Lettere* τοῦ Βουκουρεστίου (ἐτ. 49 ἀρ. 7-8 τοῦ Ἰουλίου-Αὐγούστου 1915), ἀποδεχόμενος, ὅτι ἡ ἔκφρασις αὕτη εἶνε ἀπλοῦν ῥητορικὸν προγύμνασμα ἐνθυμίζον τὰς Εἰκόνας τοῦ Φιλοστράτου καὶ τοὺς φυσιογνωμονικοὺς συγγραφεῖς.

Τὸ βενετικὸν προξενεῖον Θεσσαλονίκης. Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Il consolato veneto ed il porto di Salonico alla metà del. Sec. XVIII ὁ κ. Ροβέρτος Cessi ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Giornale degli Economisti τοῦ Ἰανουαρίου 1915 καὶ ἐν χωριστῷ τεύχει πραγματείαν, γραφείσαν ἀνεξαρτήτως τῆς ἡμετέρας καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀγνοουμένης «Τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ βενετικὸν προξενεῖον καὶ τὸ μετὰ τῆς Μακεδονίας ἐμπόριον τῶν Βενετῶν» ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Η' (1911) σ. 206 κ. ἐ., ἀλλ' ἐκ τῶν αὐτῶν πηγῶν τοῦ βενετικοῦ ἀρχείου ἀρυσθῆναι τὴν ὕλην. Ὁ κ. Cessi ἐπεκτείνεται μακρότερον ἡμῶν εἰς τὰ περὶ Πέτρου Κόχ, ἐν ᾧ ἡμεῖς λεπτομερέστερον πραγματευόμεθα τὰ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους. Ὅπωςδὴποτε δ' αἱ δύο πραγματεῖαι συμπληροῦσιν ἀλλήλας.

— **Ἐπιτάφιον Μαρίας Μαυροκορδάτου.** Ὁ ἐν Ἰασίῳ καθηγητῆς κ. Γ. Γκιμπανέσκου ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς ἐπιτάφιον ἐπιγραφὴν, εὐρισκομένην ἐπὶ λίθου ἐν τῇ νεκροταφείῳ τῆς Μαλίνας τοῦ Kichépien ἐν Βασσαραδία· Ἐνθάδε κεῖται Μαρία δόμνα τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τὸ γένος Καλλιμάχη· ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ κατὰ τὸ μωλά'. Ἰουνίου. Καθ' ἃ σημειώνει ὁ καθηγητῆς κ. Ν. Jorga) ἐν τῷ Bulletin de l'Institut pour l'étude de l'Europe sud-orientale τοῦ Ἰανουαρίου - Φεβρουαρίου 1915 σ. 40 ἡ Μαρία ὑπῆρξε θυγάτηρ τοῦ ἡγεμόνος Μολδαβίας Θεοδώρου Καλλιμάχη, ἀνατραφεῖσα δ' ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔγεινε σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, τοῦ ἐπωνομασθέντος Ντελήμπεη, ἧτις διώκησεν εἴκοσιν ἔτη μετὰ τοῦτον τὸν γάμον τὴν Μολδαβίαν.

— **Παροράματα.** Ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. ΙΓ' σ. 82, 20 ἀντὶ 1798 γράφει 1797. — Αὐτόθι σ. 84, 10 ἀντὶ Πετρίδου γράφει Πολίτου. — Αὐτόθι σ. 84, 23 ἀντὶ ἀντιγράφου γράφει αὐτογράφου. — Αὐτόθι σ. 91, 12-13 ἀντὶ ἀντιγράφων γράφει αὐτογράφων. — Αὐτόθι σ. 92, 22 ἀντὶ τρία γράφει ἕξ. — Αὐτόθι σ. 96, 16 ἀντὶ 1828 γράφει 1827. — Αὐτόθι σ. 177, 25 ἀντὶ μόνην ἀνάλωτον γράφει μόνην ἀνάλωτον. — Αὐτόθι σ. 181, 4 ἀντὶ ἀπολωτότων γράφει ἀπολωλότων. — Αὐτόθι σ. 196, 3 πρόσθετες 172, 34. 186, 3. — Αὐτόθι σ. 196, 4 ἀντὶ 28, 1. 174, 28 γράφει 170, 20. 174, 33. 182, 1. — Αὐτόθι σ. 196 σημ. 1 ἀντὶ αὐτόθι ἄσμενοι γράφει ἐν σ. 180, 3 ἀσμένως. — Αὐτόθι σ. 197 σημ. 4 ἀντὶ 156, 24 κ. ἐ. 163, 22 κ. ἐ. γράφει 159, 24 κ. ἐ.